

عنوان مقاله:

تفسیر در دین زرتشتی

محل انتشار:

فصلنامه جندی شاپور، دوره 1، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

فیلیپ کرینبروک - استاد مطالعات ایرانی دانشگاه گوتینگن در آلمان

مرضیه بهزادی - دانشجوی کارشناسی ارشد تاریخ ایران باستان دانشگاه شهید چمران اهواز

خلاصه مقاله:

تفسیر در دین زرتشتی، به طور اساسی شامل شرح اوستاست. با این حال، زند، نزدیک ترین معادل ایرانی آن، به طور کلی شامل متون پهلوی است که عقیده بر این است که از شرح و تفسیرهای پیرامون کتاب مقدس اوستا گرفته شده است، اما متون قدیمی ای که در دسترس اند، هیچ عبارت اوستایی ای ندارند. تفسیر زرتشتی با تفسیرهای مشابه ادیان دیگر تفاوت دارد چرا که در دین زرتشتی، تفسیر به عنوان بخشی از سنت مذهبی است که تا پیش از دوره ساسانی، در نوشتارها از آن استفاده نمی شد یا استفاده از آن محدود بود. مسلماً در این دوره طولانی که انتقال به صورت شفاهی بود، زند، به زبان فارسی میانه شکل بخشیده و دامنه ی آن را به نوعی محدود ساخته است. اگرچه سنت متاخرتر، بین متون اوستایی گاهانی، حقوقی و احتمالاً مذهبی تمایز رسمی قایل شده اند، اما به نظر می رسد که تفاوت قابل ملاحظه ای بین تفسیر و شرح پهلوی از گات ها و متون حقوقی، مانند وندیداد، هیربدستان و نیرنگستان وجود ندارد. بنابراین، بنا بر هدف این مقاله، همه این متون به عنوان بخشی از تفسیر زرتشتی شناخته می شوند. از آن جایی که در سه ی 19 و 20 میلادی، آثار زرتشتیان دارای عنصری از تفسیر است و از سوی دیگر، ادبیات تفسیری به معنای دقیق کلمه، وجود نداشته است؛ در اینجا، پدیده ی تفسیر زرتشتی مدرن، بدون ارجاع دقیق به تک تک متون بررسی خواهد شد.

کلمات کلیدی:

تفسیر، دین زرتشتی، متون پهلوی، اوستا، ساسانیان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/804254>

